

bør efter Flertallets Opfattelse udgaa. Flertallet ønsker selvfølgelig ikke at forsvare Mishandling af Kreaturer, men her er Tale om et Forhold, som kan foranledige, at Husbonden uden Opsigelse kan afskedige Medhjælperen. Det Tilfælde vil ofte kunne indtræde, at der foreligger et Forhold, som af fremmede maaske opfattes som en grov Mishandling, medens det i Virkeligheden ikke er en Mishandling, idet Medhjælperen, som f. Eks. har skullet trække nogle Kreaturer, har været tvunget til at behandle disse paa en Måade, som udenforstaaende, der ikke kender Forholdet, betragter som Mishandling og derfor melder til Husbonden. Jeg kan erindre fra min egen Tjenestetid, hvilket Mas jeg særlig om Foraaret kunde have med at trække en 3—4 Kalve, der var koblet sammen. Kalve kan være meget stædige, og navnlig de første Gange, de skal trækkes paa Græs, kan man have det værste Mas med overhovedet at faa dem halet af Sted. Jeg tror, ærede Medlemmer af dette Ting, som har prøvet det samme, vil give mig Ret i, at der ofte kan forekomme Forhold, som kan bringe en Tjenestedreng til Fortvivlelse, saa han bruger sin Pisk eller Kæp eller Tøjrepæl til at daske Kalvene med, og det kan for en fremmed, som kommer forbi, ofte faa Udseende af, at det er en frygtelig Mishandling af Kalvene, medens Forholdet er det, at Drengen overhovedet ikke kan faa Kalvene af Sted ved andre Midler. Saaledes kan der forekomme mange Tilfælde. De ærede Medlemmer, som f. Eks. har prøvet at genne en Gris, vil have erfaret, at et mere stædigt Dyr kan man overhovedet ikke komme til at trækkes med.

Det samme Flertal foreslaar endvidere, at Punkt 10 helt udgaa. Som det er affattet, kan det ofte give Anledning til, at en Husbond bestemt paastaar, at den paa-gældende Medhjælper har gjort sig skyldig i Forsømmelighed, medens det fra den anden Side hævdes, at det ikke er Tilfældet. Her er, som sagt, Tale om mindreaarige Medhjælper, i Virkeligheden for Landbrugets Vedkommende om Lærlinge, og jeg tror derfor, det vil være meget uheldigt at bibeholde en saadan Bestemmelse.

Endelig foreslaar Flertallet en anden Affattelse af Paragraffens 2det Stykke. Der siges i dette Stykke, at „Husbonden

er fremdeles berettiget til at ophæve Tjenesteforholdet, naar Medhjælperen ekstraordinært indkaldes til Aftjening af Værnepligt i over 6 Uger“ o. s. v.; men her er der kun Tale om mindreaarigt Tyende, og for dettes Vedkommende kan der overhovedet ikke være Tale om ekstraordinær Indkaldelse til Aftjening af Værnepligt. Flertallet foreslaar derfor, at 2det Stykke kommer til at lyde saaledes: „Husbonden er fremdeles berettiget til at ophæve Tjenesteforholdet, naar Medhjælperen fængsles i længere Tid end 14 Dage, uden at dette kan lægges Husbonden til Last“. Der er foretaget en Ændring i denne Tidsangivelse, idet Lovforslaget siger 8 Dage, medens der her foreslaas 14 Dage.

Foruden disse af mig nu omtalte, af forskellige Flertal i Udvalget stillede Ændringsforslag vil jeg nævne et enkelt Ændringsforslag, som er stillet af et Mindretal, og som jeg selv er Medforslagsstiller til. Det er Ændringsforslag Nr. 12 om en Ændring i § 19, 2det Stykke, der siger, at „Medhjælper under 16 Aar maa kun beskæftiges med Arbejde i 10 Arbejdstimer i Døgnet med en samlet Spise- og Hviletid indenfor Arbejdstiden af mindst 1½ Time“. Jeg gør opmærksom paa, at der her er Tale om Medhjælper under 16 Aar, og det forekommer Mindretallet, der har stillet Ændringsforslag Nr. 12, at man bør nedsætte de 10 Timer til 9½, heri indbefattet 1½ Times Spise- og Hviletid, det vil altsaa sige, at der bliver en effektiv Arbejdstid paa 8 Timer. Det forekommer os at være tilstrækkelig lang Arbejdstid for Medhjælper under 16 Aar.

Jeg har nu omtalt dels de Ændringsforslag, som Udvalget har været enig om, dels dem, som er stilled af forskellige Flertal i Udvalget, og dels det enkelte, som et Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet, til Paragraffer, der falder ind under Kapitel 1. De øvrige Ændringsforslag hertil vil utvivlsomt blive nærmere omtalt af disses Forslagsstillere.

Om Kapitel 2, som omhandler Retsforholdet mellem Husbonden og de voksne Medhjælper, har det været umuligt at opnaa Enighed i Udvalget trods meget ihærdige Anstrengelser. Den foreslaaede § 33 siger i 2det Stykke: „Saafremt Parterne ikke har vedtaget afvigende Bestemmelser, kommer ogsaa de øvrige Reg-